12.07.2012 г. / 21:14:04

Вяра

Двадесет и пета неделя след Денят на Света Троица

В ДВАДЕСЕТ И ПЕТА НЕДЕЛЯ СЛЕД ДЕНЯТ НА СВЕТА ТРОИЦА, ЗА ГОРДЕЛИВИЯ ЗАКОННИК

Тогава Иисус му каза: иди и ти прави също така (Лук. 10:37)

Благослови, отче!

Гордостта и превъзнасянето нанасят голяма вреда на човека и са пречка за всякакво добро. Защото човек, който не знае и не разбира нищо, а се мисли за мъдър и разумен и се държи надуто, скоро пада, бива посрамен и изгубва всичките си блага. Защото горделивият човек напразно се мъчи да покаже нещо или да направи някое добро, когато доброто бива погубено от гордостта, а мъдростта бива посрамена от лукавството, както при днешния фарисейски законник, за когото ще чуете сега от Евангелието.

Евангелие от Лука, зачало 53

В онова време един законник дойде при Иисус и, изкушавайки Го, рече: Учителю, какво да направя, за да наследя живот вечен? А Той му каза: в Закона що е писано? как четеш? Той отговори и рече: „Възлюби Господа, Бога

твоего, от всичкото си сърце, и от всичката си душа, и с всичката си сила, и с всичкия си разум, и ближния си като себе си“. Иисус му каза: право отговори, тъй постъпвай, и ще бъдеш жив. Но той, като искаше да се оправдае, рече на Иисуса: а кой е моят ближен? Отговори Иисус и каза: един човек слизаше от Иерусалим в Иерихон, и налетя на разбойници, които го съблякоха, изпонараниха го и си заминаха, като го оставиха полумъртъв. Случайно един свещеник слизаше по тоя път, и, като го видя, отмина. Също и един левит, като стигна до същото място, приближи се, погледна и отмина. Един пък самарянин, който пътуваше, дойде до него, видя го и се смили, и като се приближи, превърза му раните, изливайки елей и вино, след това го качи на добичето си, откара го в странноприемницата и се погрижи за него. А на другия ден, като си заминаваше, извади два динария, даде на съдържателя и му рече: погрижи се за него, и, ако потрошиш нещо повече, навръщане аз ще ти заплатя. И тъй, кой от тези трима ти се вижда да е бил ближен на изпадналия в ръцете на разбойниците? Той отговори: оня, който му стори милост. Тогава Иисус му каза: иди и ти прави също така.

(Лук. 10:25-37)

ТЪЛКУВАНИЕ

Този законоучител мислел с лукавство да хване Христа, като противник на закона, но Христос усетил лукавството му и му дал отговор от закона. Той се мислел за прав, но не бил такъв. За това Христос го попитал да каже с устата си, какво е писано в закона и да се засрами. Когато Христос го попитал: *„В Закона що е писано?“*, той Му казал двете главни заповеди: първо, да обичаме Бога, второ, да обичаме всеки човек. За това и Христос му рекъл: *Право отговори.* Защото тези две заповеди, да обичаме Бога от цялото си сърце и ближния си,

като себе си, са силно свързани по-между си, тъй като, който обича Бога, обича и ближния си, а който обича ближния си, обича и Бога. На тези две заповеди се крепят целият закон и пророците и който изпълнява тези две заповеди, изпълнява целия закон и получава вечен живот, защото е проявил милост към ближния си. Тук нарича *ближен* онзи, който в момент на нужда помага на всеки християнин. А законникът, понеже бил горделив, рекъл: „Кой *е моят ближен?“,* тоест: *„Кой е праведен и добродетелен като мен?“* А Христос, за да му докаже, че добродетелен е само онзи, който в момент на нужда оказва помощ на сиромасите, му разказал във вид на притча за един човек, който попаднал на разбойници и един свещеник и един левит го отминали, а един самарянин се смилил над него и го откарал в странноприемницата да го лекува. Христос казал всичко това за Себе Си. Защото човекът, който попаднал на разбойници, е Адам, който, като съгрешил, попаднал в ръцете на дявола, който го изпонаранил с различни грехове и го оставили полумъртъв по душа, защото тя е безсмъртна. След като наказал тялото му с различни болести, трудове и смърт, оставили само душата му безсмъртна и си заминали. След това минали един свещеник и един левит, но не му помогнали нищо, тоест минали Моисеевият закон и пророците преди Христа, поискали да помогнат на хората, но не успели, защото било невъзможно кръвта на жертвите да очисти човешките грехове, понеже Моисей и пророците не били дошли да спасят, а да проповядват Спасителя. И така, след това при него дойде Самарянинът, тоест Христос, Когото хората наричаха Самарянин (вж. Иоан. 8:48). Той дойде на земята и стана човек, за да изцери човешките грехове, превърза душевните ни рани (греховете) и ги поля с вино и елей, тоест с милост и правосъдие или с Кръщение и Причастие, натовари ни на добичето Си и ни закара в странноприемницата, тоест прие върху тялото Си нашите грехове и ни занесе в светата Църква, която приема езичника,

грешника, митаря и всеки друг, остави ни в нея и даде два сребърника, тоест Стария и Новия Завет, на съдържателя на странноприемницата, тоест на апостолите и църковните служители. Така апостолите проповядваха на хората Божието слово за тяхно спасение, а Христос за техния труд ще им даде Небесното царство и при Второто пришествие ще им каже: *„хубаво, добри и верни рабе! В малко си бил верен, над много ще те поставя; влез в радостта на господаря си.“* (Мат. 25: 21). Когато свършил притчата, Христос попитал законника: *„И тъй, кой от тези трима ти се вижда да е бил ближен на изпадналия в ръцете на разбойниците?“* Законникът отговорил: *Оня, който му стори милост.* А Христос му казал: *Иди и ти прави също така.* С тези думи Христос ни учи да бъдем милостиви и да помагаме на всеки при нужда. Когато видим някой сиромах, гол, гладен, слаб, болен, да не го отминаваме, като свещеника и левита, а според силата си да му помагаме, като Самарянина, да се помолим на Бога за него, да го утешим, ако е наскърбен и да проявим милост към него.

ПОУЧЕНИЕ

Защото, който помага на хората, и Бог ще му помогне, и който появява милост, и Бог ще го помилва, защото е справедлив и въздава всекиму според делата, както ще видим сега ясно от следния пример. В един манастир имало един много добър и праведен игумен, който се молел на Бога за всички монаси да бъдат и на онзи свят пак заедно с него, в Небесното царство. А Бог му казал, че другите монаси няма да бъдат на едно място с него, защото делата им не били, като неговите. А за да му покаже техните дела, та да ги види с очите си, когато настъпил храмовият празник на съседния манастир, Бог му казал да изпрати всички монаси напред, а той да остане най-отзад. И когато всички монаси отивали към другия манастир, намерили един човек, около 30 годишен, прострян насред пътя. И като го попитали защо лежи тук, той

рекъл: „Отивах към манастира с един буен кон, който ме хвърли на тези скали и ми изпотроши всички кости и побягна. А аз понеже не мога да стана, за това лежа тук”. Тогава монасите му казали: *„Бог да ти е на помощ. Не можем да ти помогнем, защото всички вървим пеша и нямаме кон да те вземем”*, и го оставили. След това минал и игуменът и го видял, обзела го жал и рекъл: *„Не минаха ли оттук едни монаси и не ти ли помогнаха?”* А той отвърнал: *„Минаха, но ми казаха, че вървят пеш и не могат да ми помогнат”*. Тогава игуменът му рекъл: *„Не можеш ли да се понадигнеш малко, за да те взема на рамо?”* А той казал: *„Не мога дори да помръдна. Остави ме и си върви по пътя”*. Тогава игуменът му рекъл: *„В името на Бога не те оставям, докато не ти помогна колкото мога”*. Тогава пострадалият полека станал, стъпил на една скала, игуменът го взел на раменете си и го занесъл до манастира. Докато го носел, отначало му се видяло много тежко, а после му станало толкова леко, че най-накрая не усещал да носи нещо, и като се обърнал да види какво става с пострадалия, видял го да лети нагоре към небето. Той бил Христос и рекъл на игумена: *„Много се молиш всички монаси да бъдат заедно с теб в Небесното царство, но те няма да отидат там, докато не станат милостиви като теб. Защото Бог е справедлив Съдия и въздава всекиму според делата му“*. Тогава игуменът се зарадвал, че бил носил Христа, и като отишъл в манастира, с плач разказал всичко на другите монаси, от което и те се покаяли и станали милостиви. Ето ни ясен пример да бъдем и ние милостиви към сиромасите и да им помагаме според силите си. Така че, ако жената е немилостива, то нека бъде милостив мъжът, или ако мъжът е немилостив, то нека жената да бъде милостива, да раздаде милостиня на сиромаси, пък ако ще и скришом от мъжа си, защото и двамата имат полза, понеже колкото имат, то е общо на двамата, за това получават и полза за душата си, и имуществото им се увеличава. Всички трябва да помагаме на

сиромасите според силата си, та да чуем сладкия Божий глас, който да ни удостои в Неговото царство. Нему слава във вечните векове, Амин.

---

buditeli.info © 2017